

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem v právní věci

žalobce: I. B., narozen X, st. příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 11. 5. 2026 pod č. j. OAM-0393136/DO-2026 jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 11. 5. 2026 jeho žádost o dočasnou ochranu zaevidovanou pod č. j. OAM-0393136/DO-2026 jako nepřijatelnou **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 11. 5. 2026, zaevidované pod č. j. OAM-0393136/DO-2026 jako nepřijatelné.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **94 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalobce se dne 11. 5. 2026 dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině, kde požádal o dočasnou ochranu. Žalovaný mu vrátil formulář žádosti s tím, že je nepřijatelná. Jako důvod nepřijatelnosti ve formuláři vyznačil, že žadatel je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU nebo Schengenského prostoru a bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 z. č. 65/2022 Sb., dále jen „Lex Ukrajina“. Žalobce uvedl, že byl držitelem dočasné ochrany v Rumunsku (té se vzdal 20. 4. 2026).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce je s ohledem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 5. 2025 ve věci C-753/23 Krasiliva tohoto názoru, že žaloba je přijatelná i přes existenci zákonné výluky vyznačení nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu ze soudního přezkumu. V dalším sporuje zákonnost zásahu žalovaného z důvodu aplikace důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Z důvodu blíže vyložených v žalobě je žalobce toho názoru, že tato právní úprava je v rozporu s unijním právem, nelze ji aplikovat. Současně s odkazem na setrvalou judikaturu správních soudů namítl, že žalovaný nemůže považovat žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou pouze proto, že občan Ukrajiny má nebo dříve měl dočasnou ochranu v jiném členském státě EU. Soudu navrhl, aby vydal předběžné opatření, jímž budou žalovaný a policie povinni strpět po dobu řízení o žalobě pobyt cizince na území.
3. Žalovaný je toho názoru, že žaloba je nedůvodná. Shrnl, že nezákonný zásah žalobce spatřuje v postupu žalovaného, kterým vyhodnotil jeho žádost o udělení dočasné ochrany ze dne 13. 4. 2026 jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Uvedl, že žalobce sám v tiskopisu žádosti uvedl, že byl držitelem dočasné ochrany v Rumunsku. Skutkový stav byl tak zjištěn dostatečně.
4. Žalovaný konstatoval, že dočasnou ochranou se ve smyslu § 2 odst. 1 Lex Ukrajina rozumí oprávnění k pobytu na území ČR, nikoliv dočasná ochrana jako institut. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 Lex Ukrajina. Uvedl, že oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina ministerstvo vnitra Evropské komisi dne 25. 8. 2025 odeslalo a zveřejnilo jej vzápětí na svých internetových stránkách (Dopis Evropské komisi - Aktuální informace o migraci). Z formulace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pak jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, žádná další podmínka již není třeba. To znamená, že to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro naplnění tohoto důvodu nepřijatelnosti rozhodné. Doplnil, že žalobce v žádosti neuvedl, že by na území žil některý z jeho rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina). Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.
5. Žalovaný dále navrhl, aby městský soud podal v této souvislosti k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku. Je mu známa judikatura soudů k aplikovatelnosti důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pro jeho nesoulad s právem EU, nicméně s tímto závěrem žalovaný nesouhlasil. Až Soudní dvůr EU má v konečném důsledku rozhodnout o souladu tohoto důvodu výluky s právem EU. Měl k tomu příležitost již v rámci případu C-

753/23 *Krasiliva*, kde se k uvedené otázce Soudní dvůr EU sice přímo nevyjádřil, nicméně v bodě 30 svého rozhodnutí podle žalovaného poskytnul členským státům možnost odeprít povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobám, které již toto povolení získaly v jiném členském státě. Odkázal také na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a nové body jeho preambule. Tím byl podle žalovaného zpochybněn výklad Komise ve sdělení *Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382* (Úř. Věst. C 126I), který byl nadto uveden až v dokumentu týkajícím se často kladených otázek. Už za této situace podle žalovaného nejsou dány podmínky *l'acte clair* ani *l'acte éclairé* pro neaplikaci § 5 odst. 1 písm. d) nebo f) Lex Ukrajina pro rozpor s právem EU. Poukázal na rozhodnutí německého a irského orgánu, který zamítl držiteli dočasné ochrany v ČR žádost o bytové oprávnění z téhož titulu. Dokud nebude ze strany Soudního dvora jednoznačně zodpovězena otázka možnosti přesunů držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy, bude žalovaný nadále nejspíše aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

6. Žalovaný poté s drobnými odchylkami zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení sp. zn. 10 A 186/2025, 10 A 145/2025, 10 A 157/2025 nebo 18 A 102/2025, 36 A 4/2026, 36 A 5/2026, 36 A 8/2026 a mnoho dalších), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, a citoval recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podstata jeho argumentace je přes několik drobných doplnění prakticky identická s jeho vyjádřením ve věci vedené před nadepsaným soudem ve zmíněných věcech. Žalovaný tedy své vyjádření k žalobě z valné části převzal z jiných svých vyjádření k obdobným žalobám. Soud proto – pro stručnost – stran argumentace žalovaného k zákonnosti § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina odkazuje na naraci rozsudků ve výše uvedených řízeních.
7. Další vyjádření procesních stran soud vzhledem k uvedenému neshledal za potřebná.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Soud konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná.
9. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen*“. Správní soudy ale v minulosti konstatovaly, že výluku soudního přezkumu podle tohoto ustanovení nelze aplikovat pro její nesoulad s právem EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 25, a na něj navazující judikaturu). Žaloba je tedy také přípustná.
10. Soud rozhodl o věci bez jednání podle § 51 s. ř. s. To protože žalovný se práva na jednání výslovně vzdal, žalobce se po poučení soudem k rozhodnutí bez jednání nevyjádřil. Co se týče podkladů, z nichž soud ve věci vycházel, rozhodné skutečnosti vyplývají ze správního spisu a současně zásadní je otázka, zda lze v této situaci legitimně aplikovat důvod nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Soud vycházel jen z těch podkladů, které byly oběma stranám známy, a ke kterým se obě strany mohly vyjádřit, především tedy ze žádosti o dočasnou ochranu ze dne 11. 5. 2026 a z jejích podkladů, které žalobce žalovanému předložil, např. tedy z potvrzení o vzdání se dočasné ochrany v Rumunsku ze dne 20. 4. 2026. Ty jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne

29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Skutečnost, že žalobce byl poživitelem dočasné ochrany v Rumunsku, je mezi stranami nesporná, soud proto neshledal důvod provádět dokazování.

11. Žalovaný ve vyjádření odkazoval na dohodu členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu i žalovanému je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách. Jde o veřejně dostupný dokument, s jehož obsahem se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování. Soud neshledal důvod provádět dokazování ani Dopisem Evropské komisi – Aktuální informace o migraci, neboť s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů by bylo v tomto ohledu dokazování nadbytečné. Dokument Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. Věst. C 126I) je přitom také veřejně dostupný a žalobce se k němu také mohl vyjádřit. Veřejně dostupné dokumenty k projednání návrhu směrnice o dočasné ochraně není také třeba důkazem provádět, neboť je to nadbytečné – Nejvyšší správní soud totiž již vysvětlil, že mechanismus přemístění byl upraven prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 (v podrobnostech k tomu viz níže). Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem soud a ani rozhodnutí irského Ministerstva spravedlnosti, vnitra a migrace důkazem neprovedl, neboť uvedená rozhodnutí nejsou pro posuzované řízení relevantní, jak soud vysvětlí níže.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

Ve věci není zapotřebí podávat předběžnou otázku

13. Jak vyplývá z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, vyvstane-li otázka výkladu unijního práva v jeho věci (a nejsou-li dány výjimky *acte clair* či *acte éclairée*), má pouze soud, jehož rozhodnutí v dané věci nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že rozsudek městského soudu lze napadnout kasační stížností, městský soud není povinen předběžnou otázku položit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, č. 1321/2007 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, recentně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 Azs 1/2024 – 30). Nehraje přitom roli, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Z výše odkazované judikatury plyne, že první a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.
14. K takové situaci však podle názoru městského soudu ve zde posuzované situaci nedošlo. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní

judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“ (viz např. body 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS). Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

15. Jak konstatoval sám žalovaný, Soudní dvůr EU již měl příležitost vyjádřit se k druhotnému pohybu osob, které získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 se přitom Nejvyšší správní soud zabýval také bodem 30 rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23 *Krasiliva* [srov. body 65 až 67 rozsudku NSS] a žalovanému již vysvětlil, že uvedený odstavec z rozsudku Soudního dvora EU nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Pokud jde o nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly; v tomto ohledu městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže a netvoří tedy ani překážku pro rozhodnutí městského soudu, pro žalovaným předestřené důvody proto není nutné podávat novou předběžnou otázku.
16. Pokud jde o poukazovanou praxi německých či irských úřadů, soud konstatuje, že správní rozhodnutí cizích států nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.
17. Městský soud proto nepovažuje za nutné podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU, jak požadoval žalovaný. V tomto ohledu lze totiž vycházet z konstantní judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu.

Důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je neaplikovatelný

18. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
19. V projednávané věci jsou splněny první, čtvrtá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v Rumunsku. Tato skutečnost přitom sama o sobě indikuje, že podmínky pro přiznání dočasné ochrany žalobce splňuje. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu žalovaného, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah

(srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je tím pádem taktéž splněna.

20. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku, (ne)zákonnost zásahu žalovaného a také druhou podmínku: otázku, zda takový zásah nějak zkrátí žalobcova práva.
21. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

(zvýraznil soud)
22. Jak soud připomněl již výše, důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou částí (podmínek): jednak z již existujících důvodů nepřijatelnosti žádostí podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, jednak připojuje dodatečnou podmínku učiněného oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona.
23. Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci *Krasiliva* mnohokrát (např. v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších). Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 (viz body 53 až 70), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval také následky vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 53 a následující uvedeného rozsudku), ale také otázkou přemístění podle článku 15 a 26 uvedené směrnice. Navzdory nesouhlasné argumentaci žalovaného nadále platí, že přijetím prováděcího rozhodnutí došlo k odchýlení od obecného režimu směrnice o dočasné ochraně vycházejícího z kapacitních možností jednotlivých členských států, k jejichž zachování slouží právě mechanismy přerozdělování podle článku 15 odst. 5 a článku 26 směrnice o dočasné ochraně (viz bod 55 uvedeného rozsudku NSS). Přímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 – 29 (viz body 42 až 45).
24. Judikatura správních soudů a Nejvyššího správního soudu je tedy ustálena na názoru, že důvody nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina nejsou v souladu s právem EU a nelze je proto aplikovat. Repetitivní argumentace žalovaného na uvedených závěrech ničeho nemění, není způsobila je zvrátit.
25. Městský soud přitom již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného a nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (např. rozsudky č. j. 10 A 186/2025 – 31, č. j. 10 A 157/2025 – 29 nebo č. j. 18 A 102/2025 – 21 a mnoho dalších). V uvedených rozsudcích již městský soud žalovanému přdestřel také důvody, pro které

oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina nemůže uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti legitimovat. Uvedený závěr přitom již aproboval také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 33).

26. Námitkami týkajícími se bodů 4 až 6 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 se také již zabýval městský soud v rámci rozhodnutí odkazovaných v předcházejícím odstavci, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 (a v dalších jej následujících, recentně např. v již odkazovaném rozsudku č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 28). Ani zde vyjádření žalovaného nepřináší ničeho nového a pouze opakuje argumentaci z předchozích řízení.
27. Městský soud proto nemá důvodu odchytil se od své dosavadní judikatury a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k uplatnitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. V tomto důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu tedy městský soud spatřuje nezákonný zásah (3. podmínka), který současně krátí evropskou legislativou garantovaná práva žalobce na dočasnou ochranu (2. podmínka). Splněny byly všechny podmínky pro vyslovení nezákonnosti zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.
28. Závěrem soud dodává, že o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření nerozhodl, neboť věc rozhodl meritorně.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Vzhledem ke shora uvedenému soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný – aplikovaný důvod podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina z vyložených důvodů neobstojí. Soud proto žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby v procesně efektivní době obnovil stav před vrácením této žádosti.
30. V dalším řízení, pokud by i žalobce získal v minulosti, či v současnosti držel práva z dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění (v podrobnostech viz bod 78 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42).
31. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.
32. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Ty spočívají v nákladech na poštovné ve výši 94 Kč. K vyplacení náhrady k rukám žalobce stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.
33. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.